

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות תולדות - ויצא תשפ"ג ♦ עלון מס': 102

השגחה שבועית

גילוי מרעיש מימי הראשונים

אני מנסה לדמיין מה יקרה, כשיגלו כתב יד של אחד מהראשונים, מלפני אלף שנה, ושם יהיה כתוב במפורש: "הנושא קמע מיוחד מאבן שנחצבה בהר סיני, ועל האבן חרוט הפסוק 'פותח את ידך', תהיה לו פרנסה בשפע, פרנסה בכבוד, כל ימי חייו..."

לא יהיה אדם שיעז להסתובב בלי האבן הזאת. הבטחה כזאת לא משאירים במדבר! ביחד עם הטלית שהחתן מקבל לפני חתונתו, הוא יקבל גם את האבן הזאת. ואל תכעסו עלי על שאני מעמיס על המחוננים הוצאה נוספת, שכן הם רכשו גם לעצמם אבן כזאת, ובזכותה יש להם די והותר להוצאות החתונה והמתנות הנלוות.

אין ספק שלו זה היה קורה, לא היה יהודי בכל רחבי העולם שלא היה נושא אתו את אבן הסגולה.

הסגולה הנ"ל היא אמיתית לגמרי, רק בהבדל קטן. לא מדברים על אבן אלא על ברכה: ספר החינוך בפרשת עקב (מצוה תל), כותב את דבריו המפורסמים:

"כך מקובל אני מרבתי ישמרם הק-ל, שכל הזהיר בברכת המזון, מזונותיו מצויין לו בכבוד כל ימיו".

ה'חינוך' קיבל קבלה מרבתי! זה משהו עתיק, ותיק, מהימן ומוכח, שמי שיעשה כן, המזון יהיה מצוי לו, 'בכבוד' - בצורה מכובדת. והוא נותן את ההבטחה הזאת לכל החיים. כן כן, גם בתקופות של נישואי הילדים, גם בתקופת זקנה, פשוט הבטחה לכל החיים.

דברי הראשונים אינם צריכים הוכחה, אבל לחיזוק העניין נביא כאן סיפור קצר של יהודי:

היה לי ימים קשים מאוד בנושא הפרנסה. עשיתי כל מיני סגולות, אבל הישועה היתה עדיין רחוקה.

כשהאזנתי לקו השגחה פרטית, שמעתי כמה פעמים על העניין של ברכת המזון, עד שקלטתי שאת הדבר הכי פשוט אני לא עושה. יש לי סגולה כאן על השולחן, לא משהו שאני צריך לנסוע בשבילו ולא לעבוד קשה. רק לקחת שתי פרוסות לחם, ליטול ידיים, ולברך ברוגע מילה במילה מתוך הסידור.

עד לאותו יום הייתי משתדל שלא לאכול 'המוציא', כי התעצלתי לברך ברכת המזון. מאותו יום שהפנמתי עד כמה הישועה קרובה אלי, אני מחפש הזדמנויות לברך ברכת המזון. נטילת ידיים לסעודה נהייתה אצלי דבר מבוקש.

מסיים היהודי ואומר: מאז שנפקחו עיניי מתקיימת בי ההבטחה, 'מזונותיו מצויין לו בכבוד כל ימיו'. נפתחו לי שערי פרנסה! ואני מבקש שתפרסמו את הסיפור, כדי שעוד יהודים יתברכו בפרנסה בכבוד כל ימי חייהם.

שבת שלום ומבורך,

פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

מה ההבדל בין שני הפועלים?

חלק ממידת הבטחון זה לבטוח בשכר. יהודי מקיים מצוות בעולם הזה, ויודע שרוב טוב צפון לו לעולם הבא. ידיעה זו היא אמונה בשכר ועונש, והצורה המעשית של אמונה זו, היא לבחור בטוב, ולהעדיף לקיים מצווה גם כשהיא קשה.

אמנם למדנו שלא מגיע לנו כלום, אבל בכל זאת ה' הבטיח שכר לעושי רצונו, ויש שכר מיוחד לכל מצווה שמתאמצים בה יותר. כדברי רבינו בסוף פרק הרביעי: **והוא בסוד האלקים על בחיריו וסגולתו בעולם הבא, ברוב הטובות אשר לא נוכל לסופרן.**

יש יהודים שה' בוחר בהם לתת להם שכר מיוחד. איזה שכר? אלפי שקלים? מיליוני דולרים? - לא ולא. זהו שכר שאין לנו שום השגה בו, **רוב טובות שלא נוכל לסופרן.**

כשמעיינים בחלק השביעי בשער הבטחון, יש מהלומדים שבאים במצוקה. איך אפשר לקיים את זה? רבינו כותב שיש לנהוג במנהגי החסידים והנביאים. האם ייתכן שאני ואתה בדור שלנו, יכולים לעמוד בזה? איך ננהג במנהגי הנביאים? האם יש לי בכלל סיכוי להיות מ'בחיריו' של בורא כל עולמים, ולזכות בשכר הגדול הצפון שם לצדיקים?

לשם כך נדע קודם כל, שאנחנו כבר נבחרנו. בכל יום אנחנו מברכים "ברוך אלוקינו שבראנו לכבודו". כל יהודי ויהודי, יהיה מי שיהיה, רב או ראש ישיבה, בחור או זקן, סנדלר או קופאי, כל אחד יכול. כל יהודי שרוצה בכך, יכול להיות מ'בחיריו' של מלך העולם.

רבינו נותן סימן מובהק לאותם אנשים: **ומסימני אנשי המעלה הגדולה הזאת, שיעור עבדי הבורא אל עבודת הבורא.**

משל למה הדבר דומה? לשני פועלים בעסק אחד. הפועל האחד מגיע לכאן כדי להתפרנס ולקבל משכורת. מעביד כרטיס, עובד באמנות וביושר, אבל מה שמעניין אותו זה המחויבות שלו בלבד. לא אכפת לו ממה שאחרים עושים, זה לא משנה לו אם המטרה תצליח. כשהמפעל עובר תהפוכות זה לא מזיז לו, כי הוא עושה את שלו, מקבל משכורת, והביתה... לעומתו, לחברו הפועל יש רגש למקום, אכפת לו

(מתוך שיעור 206 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה. או בחיגו ישיר 023011904)

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

המנהל העלה את המשכורת

מספר הרה"ח ר' מרדכי מלאכי שליט"א: בישיבה היה לנו תלמיד חשוב, ושמו יוסף ישראל לוי שיחי. בישיבה קטנה היתה לנו שפה משותפת, והוא היה מספר לי על לבטים וקשיים, שנעזרים בדרכו של בחור החפץ להיות בן עלייה. מצדי נתתי לו אוזן קשבת, ומפעם לפעם גם עצות טובות. ברוך ה', גדל הבחור והיה לאיש. איש אשר רוח בו.

יום אחד אני מקבל ממנו טלפון. לרגע אני צולל יחד עמו לזיכרונות המתוקים משנים עברו, וברגע השני הוא מבקש ממני פגישת ייעוץ. הוא זכר שנעזר רבות בעצותי, וקיווה שגם הפעם יהיה לי מה לחדש לו. כשהוא הגיע, הוא פרש את שאלתו בפני:

"אני עובד כמלמד בתלמוד תורה של היישוב הישן. זהו תלמוד תורה עצמאי, שמחלק משכורות כפי ראות עיניו. לא למדתי את מקצוע המלמדות בצורה מסודרת או שאינה מסודרת, והתפקיד שלי הוא בעיקר להשגיח על התלמידים, שיתנהגו כראוי בזמני ההפסקות. אחר הצהריים אני מלמד בכיתה ג' דרדקים קטנים וטהורים, ובסך הכול מגיע לשמונה שעות עבודה ביום, כולל ההפסקות. מפעם לפעם אני לוקח גם שעות נוספות של מילוי מקום, וכך נוספות לי עוד כמה שעות. אחר כך, בערב, אני יושב עם החברותא שלי ללימוד פורה בסייעתא דשמיא.

עם השנים החולפות אני צובר ניסיון, וכבר יודע ומכיר כל חיך של ילד וגם כל רמז לעווית של בכי, יודע בדיוק מי השובב שיש לשים עליו עין, ואיך אני מסתדר אתו כך שישאר בצד שלי. אני חושב שנעשיתי משמעותי לילדים של החיידר. למדתי אותם, על פאותיהם המתבררות וחולצותיהם הסוררות, והם מחכים לי ולמילים הטובות שאני מכין להם. בכיתה ג' אני מוסר את החומר כמלמד ותיק, וברוך השם, הילדים היקרים מוכיחים את בקיאותם בגלמוד. אני מבקש ממך עצה", הוא הגיע סוף סוף לעניין שלשמו בא, "שתגיד לי נוסח שאותו אומר לפני המנהל, כדי שיעלה את שכרי."

לפני שאני מנחיל לו עצה שעדיין לא הגיתי, אני שואל אותו, "כמה אתה משתכר לחודש?"

והתשובה שלו: "שנים עשר אלף שקלים בחודש."

אני נדהם. "יש לך צרות של עשירים. איני מכיר אף מלמד שמקבל משכורת כזאת! ויש לי חברים שמלמדים בכיתות גבוהות, עובדים קשה ומתמחים אצל מומחים. חכה רגע."

הוא מחכה, ואני מרים טלפון לכמה ידידים ומכרים, שישמעו בעצמו מה גובה המשכורת של מגיד שיעור בכיתה ח' או בכיתה ו', וכמה מרוויח מלמד שעבר הכשרה בקורס או בשניים, ושמקבל משכורת מכל מיני מקורות, שאנשי היישוב הישן אינם מכירים. כולם אומרים סכום נחמד, שבין ארבע לשמונה אלף. איש מהם אינו מעלה בדעתו, שלידי יושב יהודי שעובד כמלמד, ומשתכר שנים עשר אלף שקלים בחודש. אני גותן לו להבין שהוא צריך לעשות סעודת הודיה, ואין לי באמת רעיון איך לעזור לו לבקש מהמנהל העלאה במשכורת, כי איני רוצה לעשות עין הרע.

"תגיד לי", אני שואל אותו בסקרנות, "אתה נותן מעשר כספים?"

"כן". התשובה שלו ברורה והחלטית, "כבר מאז שהייתי בחור למדתי עם חבר את העניין של מעשר כספים, ויחד החלטנו שניקח עניין זה באופן מעשי ובלתי 'חכמות'. התחלתי לקיים זאת בפועל מיד, כבחור, ומאז אני מפריש חומש מהכנסותי, כיון שזה הכי מהודר. אמרנו זה לזה שטוב

עבודה לא, חסד כן

כל מי שהיה נכנס לחנות של הרה"ח ר' משה שטרן זצ"ל, היה מוצא אותו חבוש בירמולקה הלבנה, עטוף במלבוש העליון המפוספס של חסידי תולדות אהרון, וספר בידו. כשנכנס קונה, הוא הרים את עיניו מהספר, ולפתע התגלה שה'בטלן' הזה יודע היטב את המקצוע. הוא הבין בסוגים של מקררים ותנורים, ובכל מה שקשור למוצרי החשמל הבסיסיים שבכל בית. הוא גם ידע לתקן אותם, ובכך סייע רבות לתושבי הסביבה.

לחנותו נכנסו גם אנשים שחשבו, שלא די בכך שתושבי הסביבה הקרובה יודעים על החנות. לדעתם כדאי שגם תושבי הסביבה הרחוקה ישמעו עליה ויבואו לקנות בה. נציגים מחברות פרסום ביקרו אצל ר' משה, והסבירו לו כמה טוב יהיה, כשלא יהיה לו זמן להסתכל בספרים שלו מרוב קונים. כמה חשוב לפרסם את החנות בפרסומונים המקומיים, וכמה זה משתלם להשקיע במודעה טובה שתביא בעקבותיה קונים הרבה.

אבל ר' משה לא התייחס לכל העצות. "פרנסה מן השמים", היה אומר בקול בטוח ויציב, "אני משתדל מספיק, וסומך על הקב"ה שיפרנס אותי". הוא שילח מעליו את הפרסומאים למיניהם, שימצאו את פרנסתם אצל בעלי עסקים אחרים, והמשיך בדרכו הפשוטה והשקטה.

ביום שישי אחד, התקשר אליו יהודי משכונה מרוחקת ובקשה נואשת בפיו: "אתה יכול לבוא לתקן לי את המקרר?"

"ביום שישי אחר הצהריים?" שאל ר' משה בתמיהה. "אני לא עובד בזמן הזה. עלי להתכונן לשבת."

"אשלם לך כפול", ניסה האיש.

"איפה אתה גר?"

"ברחביה."

"וברחביה אין טכנאים? למה אתה מתקשר אלי? אני לא עובד ביום שישי אחרי חצות. תנסה אצל מישהו אחר."

"אין לי מישהו אחר. ניסיתי את כולם", ענה האיש. "תבין, אין לי מקרר לשבת. איך אני שומר על האוכל? מה אני יכול לעשות?"

ר' משה לא עמד בתחנוניו של האיש. הוא בירר את הכתובת המדויקת, הזמין מונית ונסע לביתו של היהודי, שמקררו הודיע על שביתה בדיוק בערב שבת. בעל הבית השתומם לראות את הטכנאי מגיע בכובע, בירמולקה ובמעיל העליון המפוספס. ר' משה השפיל את קומתו ארצה, נשכב על הרצפה עם כל הישמונה בגדים עד שהגיע לקרביו של המקרר, סובב מה שסובב, שחרר מה ששחרר, הטעין גז, פתח וסגר, ולבסוף התרומם מלוא קומתו והודיע, שהמקרר מוכן ומזומן להמשיך במלאכתו כמימים ימימה.

"כל טוב שיהיה לכם, שבת שלום", בירך ר' משה מעומק הלב, ופנה לצאת מהבית.

אנחנו לא מבטיחים ישועות
זה אתה שבכוח האמונה
מושך אליך את השפע

להתחיל כבר מעכשיו, כשעדיין אין עול של פרנסה, ולהתרגל להוציא את החומש, כדי שאחרי הנישואין נוכל גם כן להמשיך בכך בקלות יחסית. אמנם זה לא מובן מאליו, להוציא לצרכי צדקה אלפיים ארבע מאות שקל מהמשכורת מיד כשהיא מגיעה, אבל כשמתרגלים זה יותר פשוט, וגם המציאות היא שהקב"ה שולח שפע, ברוך ה'."

"אתה רואה איזו סייעתא דשמיא יש לך?" התרגשתי, "אתה רואה שאתה עובד הכי פחות מכולם ומקבל הכי הרבה? רואה שאין קשר בין ההשתדלות לפרנסה? אתה עושה מה שמתאים לך לעשות, והקב"ה שולח את ברכתו!"

המשכנו לעיין עוד בסוגיה של בטחון והשתדלות, ובסופה של שעה של קורת רוח הגענו למסקנה, כי הגזרה אמת והחריצות שקר. מידת ההשתדלות של האדם תלויה במידת הבטחון. ואם הוא מסוגל לבטוח בכל לבו, אין לו כל צורך להוסיף יגיעה. המנהל של העולם כולו יעלה לו את המשכורת כשיעלה רצון מלפניו. ואם האדם מוסיף יגיעה, הקב"ה מסדר את העניינים כך, שהשפע יגיע לו רק באמצעות אותה יגיעה. עובר חודש, ושוב יוסף ישראל על הקו. "מה שלומך?" אני שואל אותו, "איך הסתדרת עם המנהל?"

"הודעתי לו שמעכשיו אני לוקח שעות נוספות", הוא הדהים אותי. "חבל לי להתייגע יותר מדי, אני מעדיף לשמור את הכוח, המוח והריכוז ללימוד עם החברותא בערב. ועכשיו, תשמע סיפור."

"כולי אחך".

"בשבוע הקרוב אבא שלי שיחי, עומד להכניס את אחי בעול תורה ומצוות. ההתרגשות גדולה והשמחה רבה, אבל הכיס ריקן. אבי כבר אינו צעיר, וחששתי שהעול הכספי יזיק לבריאותו. הבנתי שעלי לסייע לו, אבל ידעתי שהוא לא יסכים לקחת ממני פרוטה. מה עשיתי? הלכתי לאומן הבתים שעושה את התפילין, וביקשתי ממנו שימתין עם התשלום עד לאחר חג הסוכות, ואז אשלם לו את עלות התפילין. במקביל ביקשתי שיאמר לאבי שמישהו שילם את זה, וכמובן ביקשתי שלא יגיד מיהו אותו נדבן עלום.

הבתים-מאכער הסכים, אני בוודאי הסכמתי, ורק הכיס שלי עדיין לא הביע את הסכמתו. לא היה לי מושג מניין אשלם זאת, במיוחד כשלאחרונה עלו דמי השכירות שאני משלם בכמה עשרות אחוזים. עם זאת, היה לי ברור שכך עלי לעשות.

שמחת הבר מצווה היא כמובן גם שמחתינו, ונות ביתי רצתה להתחדש בבגד נאה לכבוד השמחה. גם כאן היה לי ברור שזאת הוצאה הכרחית וחשובה, אבל שום רעיון של השתדלות לא עלה במוחי. נותר לי רק להסתקרן, היאך ישלח לי ה' את ברכתו.

עכשיו תשמע טוב: כשאשתי הלכה לקנות את הבגד, נתתי לה כרטיס אשראי מסוג דירקט, כרטיס עקשן שכזה, שלא מוכן לשחרר אגורה אחת יותר מהסכום שיש בחשבון. ידעתי שאין שם סכום גדול, וקיווייתי לטוב. מה השתוממתי לגלות שאשתי חזרה מקניות בסך אלף חמש מאות ועשרה שקלים חדשים, וכולם שולמו כדת וכדין!

התקשרתי לבנק כדי לברר את מצב החשבון, והנה התברר ש'בידוק' היום נכנס לחשבון מענק מס הכנסה שלילי בסך שלושת אלפים וחמישים שקלים - סכום כפול מהקניות שערכה.

הניסים לא נגמרו כאן. הרי גם תפילין עלי לשלם. כבר כמה שנים שאני עובד בשביל תלמוד תורה אחר מזה שבו אני מלמד, ומכין להם דפי עבודה. הם הבטיחו אי אז שישלמו עבור עבודה זו, אבל ההבטחה הזו עומדת כבר כמה שנים בצורת הבטחה בלבד. והנה, היום עלה זכרוני לפניכם, והם הכניסו לחשבוני עשרת אלפים ש"ח, כפול מהסכום שציפיתי לקבל מהם, וכפול מהסכום שהיה עלי לשלם עבור התפילין של אחי!

זה הסיפור שרצייתי לספר. תפרסם אותו, כדי שידעו מה צדקה עושה".

(יום רביעי פרשת וירא תשפ"ג, לילה, אידיש, סיפור 3, מס' סיפור 31140.

למדור הסיפורים הקישו 1 לאחר בחירת השפה)

"רגע", עצר אותו בעל הבית, "אני רוצה לשלם. הבטחתי שאשלם כפול".

"אני לא עובד בערב שבת", הבהיר ר' משה, "לא באתי בשביל כסף".

סימני שאלה התעגלו על פניו של בעל המקרר ההמום, ור' משה הסביר, "לפעמים אין ברירה, וכשצריך לעזור ליהודי עושים חסד. הבנתי שאין לך שום מוצא אחר, ולכן באתי. זה הכול. שתהיה לך שבת שלום ושתשתמשו במקרר לבריאות". בעל הבית חשב שהוא לא שמע טוב וניסה להתווכח, אבל כבר לא היה לו עם מי לדבר. ר' משה אף רץ, נכנס אל המוניט שהזמין על חשבוננו, ומיהר הביתה, להתכונן לשבת קודש.

הכסף היה נתון בידו של בעל הבית. מה הוא עושה עם זה? ר' משה הרי לא מוכן לקחת את הכסף, והוא חייב לו תשלום! הוא כבר יכיר לו טובה. הוא יעשה משהו, שיביא לאיש הטוב הזה הרבה כסף! מכיון שעבד בעיתון, הוא כתב על ר' משה כתבה המשתרעת על שני עמודי גיליון, בה הוא תיאר איך יהודי אותנטי ממאה שערים הגיע אליו בשעת לחץ, ביום שישי, עבד כמו טכנאי מעולה ולא לקח פרוטה, כי הוא אמר שהוא לא עובד בערב שבת. עבודה לא, חסד כן. הוא המשיך ותיאר, צילם את החנות והוסיף ציציים ופרחים, גביעים ושקדים, עד שהוציא תחת ידו כתבה מפוארת ומרתקת. ר' משה המשיך לדבוק בדרכו באמונה תמימה, שלא להשקיע בפרסומות ושלא לעבוד ביום שישי אחר חצות היום, וראה זה פלא, בבת אחת התחילו להגיע קונים חדשים ממקומות מרוחקים. אנשים שחיפשו מוכר ישר ואמין מצאו בו את האדם המתאים, כולם בעקבות הכתבה של האיש שר' משה עשה עמו חסד, ולא הסכים בשום אופן לקחת ממנו תשלום. הוא עמד בניסיון, סמך על הקב"ה, והקב"ה נתן לו בשפע רב.

(מתוך יעוור 238 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגו ישרי 023011904.)

השיכור המציל

אני מתגורר בסמוך לבית הורי המבוגרים, ומשתדל להיות שם כשצריך אותי. לפני חג הסוכות, ביום חמישי בלילה, מעיר אותי הטלפון בשעה אחת. הטלפון מצלצל ומצלצל, ואין לי ברירה אלא להיענות לצלצולים. זה היה אבא שלי. "יש כאן שיכור", הוא אמר, "איזה גוי ששתה מדי הרבה, והוא נמצא כאן ליד הדלת ודופק בכל הכוחות. אנחנו מאד מפחדים".

מיהרתי להתארגן ופניתי אל דלת ביתי, אלא שאז היכה באפי ריח חזק של שריפה. תרתי אחרי מקור הריח, והנה אני מגלה שהאש תחת סיר הדגים בוערת. שכחו לכבות אותה. כיביתי מיד את האש וחשבתי, מי יודע מה היה קורה לו לא הייתי מכבה את האש. הכמות הגדולה של הדגים היתה הולכת לטמיון, כל כך הרבה עבודה מושקעת בסיר הזה, ובכלל, אש דולקת כל הלילה זו סכנה גוראה. מי יודע מה היה יכול לקרות, לו חלילה וחס לא הייתי מכבה אותה. אחר כך הלכתי לבית הורי, מהלך שני בניינים, פניתי את השיכור והכל הסתדר. הוא היה שליח טוב להציל את משפחתי מאסון.

(מוצ"ש פרשת בראשית תשפ"ג, לילה, אידיש, סיפור 4, מס' סיפור 30871. למדור הסיפורים הקישו 1 לאחר בחירת השפה.)

ספורים אמיתיים
עצות הדרכות
כלכלה בדרך האמונה
שער הבטחון
קשר עם בורא עולם

רש"ס < אהרן < טענות רבות

תתחבר לקו השגחה פרטית שיחבר אותך למקור הכוחות כולם.
רק תקשיב. ותצטרף אלפים שחיהם השתנו לטובה!

התקשר ל: 02.30.11.300

ותתחיל להכיר את החיים הטובים

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

בימינו נפוצות מאוד סגולות שונות, ורבים עושים אותן בכדי להיושע בישועה שזקוקים לה. שאלתי: האם אין בדבר הזה מצד ריבוי ההשתדלות, ובפרט בסגולות שלא כל כך ברור אם הן מועילות?

א י י' מ' מבני ברק

שאלה מספר 53

זאת למודעי, כשהוראות למעשה בכל ענייני אמונה וביטחון צריך כל אחד לקיים לעצמו עשה ק"ר. התשובות שמתקבלות מהקוראים החשובים, הן אך ורק כדי לדון ביהודי בסוגיית הביטחון, אבל להוראה למעשה של אחד ישראל את רבו.

הרב אהרן אברהם מבני ברק: שמענו מאדם גדול שני תנאים בעשיית סגולות: האחד שיהיה לסגולה מקור קדום בדברי חז"ל או בראשונים, והשני שהדבר בא בקלות ואינו מכביד.

אין סגולה כתורה

הרב פרץ יהודה כץ ממודיעין עילית והרב אריה פרמל מנוף הגליל: מצינו בחז"ל [ברכות ה.]: רואה אדם שייסורים באים עליו, יפשפש במעשיו. יש אשר מגיע לאדם צער מסוים, במטרה לעוררו לתשובה, ובמקום להתעורר הוא בוחר בעשיית סגולות שונות ומשונות, המכלול כוחותיו ומעוטי.

הרב יהושע לוי מירושלים: על זה אפשר להמליץ את המילים "אין סגולה כתורה". כשאדם מחפש כל מיני סגולות, הכי חשוב שידע שאין סגולה כתורה. הטוב ביותר שהוא יכול לעשות הוא, להתחזק בתפילה, בברכות ובביטחון בה, ובכל אשר הצטוינו בתורה הקדושה.

הרב יהודה גבירצמן מבינת שמש: יש לנו סגולה בדוקה ומנוסה, והיא - לבטוח בקב"ה, להכניס אמונה וביטחון לתוך חיי היום יום, ולהודות ולהלל לקב"ה על כל חסדיו עמנו. זוהי דרך מובחרת, שבכוחה להפוך את הדין לטובה. ומאידך גיסא כאשר נוטשים סגולה זאת, שום דבר לא יעזור...

שאלה לענות 104

לפעמים אדם נקלע לתוך סבל כלשהו, ובפניו שתי ברירות: האחת - לקבל את הייסורים באהבה, להאמין שדברים אלו באו עליו כי כך הוא רצון ה'; להתחזק ולהתמודד נפשית עם הסבל. הדרך השנייה היא להפש פתרון לבעיה. לדוגמה, אדם שסובל במקום עבודתו, בידו להתמודד עם הצער והסבל, לקבל באהבה את הצער ולמצוא נקודות חיוביות - או לקום ולעזוב את המקום, ולחפש עבודה חדשה. התלבטות זו מופיעה בסיטואציות שונות בחיים. אך אפשר בכל פעם לדעת, מהי הדרך הנכונה לילך בה?

ג' ד' מירושלים

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 02-30-11-300 עד 02-30-11-300 שעות: 5x3 (לאחר בחירת העופה) | [מ] ההקלטה מוגבל ל-3 דקות | במייל T023011300@gmail.com | בקו 02-6599189

תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר עד יום ראשון פרשת וישלח. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם עיר.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרב ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקווד

השמחה, השלווה והבטחון, מכניסים את האדם לעולם

מבפנים. דאגים, טרודים ומושפלים. זאת העבודה שלנו - לעשות את ההיפך.

הצער, הדאגה והטרדה מוציאין את האדם מהעולם - מהעולם הרוחני והמועיל הגשמי. השמחה, השלווה והבטחון מכניסים את האדם לעולם - ברוחניות אין לו גיטיות של קנאה, תאוה וכבוד, ובגשמיות שפע רב מושפע עליו, וכל משאלותיו מתמלאות.

פנה אלי אחד משיקאגו. שנים רבות הוא עבד במפעל כלשהו, ויום אחד קורא לו בעל הבית לשלוח, ובשפה גסה אומר לו: תשמע, אתה לא מספיק מסור ותועלתית, ואתה לא תחסר לנו כאן במפעל. בימים הקרובים תצטרך להיפרד מאתנו.

מה עושים? - שואל היהודי משיקאגו. אין לו מקום אחר ללכת אליו. מגיין תפרינס?

אמרתי לו: קח לך דף, ותרשום בו על פי הדמיון, איך בעל המפעל פונה אליך שוב, מבקש ממך סליחה, מפציר בך שתמחל לו, ומבקש ממך שתואל להישאר לעבוד אצלו. כך עשה, וכן היה!

היה אברך שהיה לו הרבה בעיות נפשיות. הוא לא היה בשל להקים בית, ולאחר שהתחתן, התגרש. לפי נתוניו האישיים, נראה היה שנגזר עליו משמים שבדד ישב כל ימי חייו. והנה יום אחד אני פוגש בו, והוא מספר לי שהוא התחתן, וחי את חייו בשלום ובשלווה.

שאלתי אותו, איך זה קרה? והוא סיפר לי שלקח על עצמו להסיר מראשו כל צער, טרידה ודאגה. הוא החליט שהוא חשוב רק מחשבות חיוביות על עצמו ועל חייו. לא עברו שבועיים מאותה החלטה, והוא התארס.

זוהי כוחה של המחשבה: תחשוב טוב - יהיה טוב. ולזאת מגיעים על ידי בטחון אמיתי בהשי"ת. וכמו שאמר הסבא מנוברדוק: ביטחון - מובטח שיפעל.

הגישה המקובלת היא, שהאדם צריך להתמודד כל ימי חייו נגד "הקנאה, התאוה והכבוד". הרי דברים אלו מוציאין את האדם מהעולם, ובוודאי היצר הרע מסית את האדם בכל עת להיכשל בהם, שהרי זה כל תפקידו. אך האמת היא שלא כן הוא. היצר הרע מתנהג בערמה רבה. לו היה בא בהתמודדות ישירה, האדם היה מנצח אותו בקלות. אלא מה כן? הוא מסובך את האדם בדאגות שונות ובמחשבות שליליות על עצמו, ומביא את האדם לחוסר הכרה בכוחותיו האמיתיים, ואז, כאשר האדם מרגיש את עצמו מושפל, וחושב לעצמו שאינו שווה אפילו כקליפת השום, הנפילה כבר באה מאליה.

אז דבר ראשון: תמיד בכל מצב, תחשיב את עצמך ותעריך את יכולתך. זה עיקר העיקרים. מכאן ואילך המלאכה כבר תיעשה מאליה.

היה אחד שהתאונן בפניו, שהקנאה אוכלת אותו. אמרתי לו דבר אחד: דע לך ש"שלך גדול משלהם", שיש לך הרבה יותר מהם. כשתדע זאת כבר לא תקנא בהם.

ובכלל, כל הזמן אנשים מסובכים את עצמם בדאגות מדאגות שונות. זה דבר שמונע צמיחה ומונע שפע. בן אדם שיש לו עסק, והמכילות לא כל כך מצליחות - במקום שיצטער על כך, שישמח על כך שיש לו פרנסה, והוא יכול להאכיל את בני ביתו.

על פי רוב, הרגשת החסר היא לא בעיה חיצונית אלא בעיה פנימית. יש אנשים שיש להם פרנסה ברווח, אך הם כל הזמן טרודים ורוצים עוד. הפרתוך בשבילים הוא לא לתת להם עוד, כי כאשר יהיה להם עוד - או שזה לא יספיק אותם, או שסכר ימציאו בעיה אחרת להצטער עליה. הם צריכים לעשות סויג'י בראש. לשמוח בחלקם, לחשוב שהכול טוב.

זה מה שהיצר הרע אוהב ורוצה: שאנשים יהיו אכולים שיעורי הרב ר' יהודה מנדל שליט"א נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלושה 2 < (לאחר בחירת השפה)

השפעה פרטית

בתי נמצאת בשידוכים זה קרוב לעשר שנים. בתחילת הדרך היינו מאוד לחוצים, וכל יום שחלף הגביר את הלחץ, זאת מלבד הכאב הנפשי הכרוך בהמתנה זה ממושכת. ואז נכנסנו לנשוא האמונה, ואט-אט נפל עלינו רגוע. אמתו מקבלים באהבה כל יום שיוצא ועדיין גם בו לא משענה. אמתו ידיעית שזה הכי טוב עבורנו, מבינים שזה חסד ורחמים, ואין לנו שרונה חס ושלום. אמתו לא יסלים למיני מה היה אמת, לו לא הייתה לנו האמונה. זו עוד מתנה משמים, שעזרת לעבור את הניסיון בקלות.

מצד המקבלים

כבר יותר משנה שהדירה שלי מוצעת למכירה, ואין קונה. לפני מספר ימים הבטחתי לתרום להפצת העלונים, כמינין "בית". כעבור יומיים כבר הגיע מישור להתעניין בדירה, ולאחר משא ומתן, ברוך השם הוא רכש אותה!

מצד הנותנים

הנצחה פרטית

לזכות עידן ישראל בן טרז אסתר וזוגי איריס נועה בת סוליקה יוציא"ח שיחיו שתופות בכל החיזוקים באמונה בכלל העולמי השגחה פרטית לזכות שמואל צבי בן יסל קענדל וכל משפחתו, יוסף דב בער בן מלכה וכל משפחתו, פעטאי בת מלכה וכל משפחתה, משה בן מלכה

לזכרון הגון במהרה והצלחה בכל העניינים. לזכרון החתן ומתיתו נתן בן חנה רחל והכלה אסתר נחמה בת מלכה לבנות בית נאמן

עלוניים ל-45 בתי כנסת

לזכרון החתן ומתיתו נתן בן חנה רחל והכלה אסתר נחמה בת מלכה לבנות בית נאמן

עלוניים ל-40 בתי כנסת

בעילום שם לזכרון החתן ומתיתו נתן בן חנה רחל והכלה אסתר נחמה בת מלכה לבנות בית נאמן

א.א.ש.ה. בני ר. לזכרון החתן ולרפואת ה. בת ר. בעילום שם למכירת הדירה בקלות ובהסכמת כל היורשים ובשלום בקרוב

ש.ב. בת חיה לזכרון החתן ומתיתו נתן בן חנה רחל והכלה אסתר נחמה בת מלכה לבנות בית נאמן

לזכרת התינוק יהודה אריה בן מירב לגדלו לתורה ולחופה ולמעש"ט ולכל המשפחה

דוד בן שרה, תמר בת אורה לזכרון ופרנסה שפע לעיני ר' שלמה צבי ב"ר יצחק שלמה בלוי,

לזכות יצחק משה בן דבורה רחל, לאה בת דבורה רחל

לזכות מוריה בת חנה רבקה, יעקב ישראל בן מוריה לעיני הר"ח שלמה זלמן בן ר' נתן מרדכי הלוי זצ"ל

יקותיאל יהודה בן רחל, אלעזר יצחק בן רחל לזכרון החתן ומתיתו נתן בן חנה רחל והכלה אסתר נחמה בת מלכה לבנות בית נאמן

קח גם אתה שותפות קבע בהפצת האמונה בעולמים

ותוכה להבטחת החזרה למזכי הרבים: בנינים ובני בנינים יראים ושלמים

התקשר עכשיו

לקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר | בעמדות נדריים לאותי סניף 902 | ת.ד. 5475 | פלזס על שם חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

המעוניינים להפיק את העלון מוזמנים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מענה אנשי בין 13:00-15:00

ניתן להשאיר הודעה בכל שעות היממה ותוזר אליכם בסידי

מטלת הגילוינות ריבה לא תחלום למפיצים 250 עלונים בעתה | בוצגת בקורות | חלקה 20 | עלונים במחיר משלוח בלבד

מייל לשליחת ספורים: A023011902@GMAIL.COM

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית

לקבלת העלון במייל 7- T023011300@GMAIL.COM

הדפסה: פריינט-גוי.

הכלית העלון הוא, לקרב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יהיה זה שיפריע ולהפיל ולשמוע קריאת התורה.